

Verdwaalde LIEFDE.

Vertelling over een zoektocht.

Erik Wauters.

In mijn leven
en om dit boek te kunnen schrijven
heb ik gebruik gemaakt van
Lao Tse, Boeddha, Confucius, Socrates, Christus
en ontelbaar veel andere wijzen,
de psalmen, dag- en weekbladen, boeken en de
schrijvers,
kunstenaars en wetenschappers,
veel paters en enkele nonnetjes,
familie, opvoeders, vrienden en vriendinnen,
e-mail tussen mijn vader en zijn kleinkinderen als
leidraad en achtergrond voor dit verslag van mijn
zoektocht.

Ik ben allen zeer dankbaar!

En dankbaar ben ik vooral de allerliefste!
Ik draag dit boek op aan u, Yolande, mijn vrouw.

'De mensen verkwanselen hun gezondheid om toch maar geld op te potten. En daarna hebben ze het geld nodig om hun gezondheid terug te winnen. Door de zorgen over de toekomst vergeten ze het heden. Zo komt het dat ze noch in het heden, noch in de toekomst leven. Ze leven alsof ze nooit zullen sterven en ze sterven zonder te hebben geleefd.' Boeddha.

Alleen met het hart kan men goed zien.
De essentie is onzichtbaar voor de ogen.
de Saint-Exupéry

Brave kindjes gaan naar de hemel,
De anderen doen wat ze willen.

1.

Mijn vader is zowat een jaar geleden overleden en ik moest er nog altijd werk van maken om diens paperassen door te nemen. Ik heb een broer en twee zussen maar zij hadden nog minder zin dan ik in dat gesnuffel en lieten het grootmoedig over aan hun jongste broer.

'...want, Geert, we hebben het grootste vertrouwen in u!'

'Ja! Als ge er maar vanaf zijt!'

Ik vond niet alleen een berg papieren maar ook, een beetje tot mijn verbazing, een vroeger nooit opgemerkte geheugenstick. 'Wel wel! Vader had geheimen! Dat moet ik zien!'

Ik schakelde de oude laptop aan en na enig wachten kon ik de USB-stick openen. Een stuk of wat aftandse moppen en een map 'BIJLAGEN', meer was er niet te vinden. Ik opende de map. Vervolgens 'bijlage 1'. KLIK.

“OLA!

Dag schatje,

Ik maak van de gelegenheid gebruik, nu ge geïmmobiliseerd zijt en mij dus niet kunt ontsnappen, om u een mailtje te sturen. Waar ik een antwoord op verwacht.

Nog een beetje geschrokken van uw botsautoritje? Zal wel! Ik hoop dat ge helemaal herstelt! Neen, ik weet het, ik ben er zeker van!

Ge staat er waarschijnlijk niet bij stil of ge beseft het niet,

maar weet ge, ge hebt kennis gemaakt met de onaangekondigde dood. Zeg dat bompa het gezegd heeft! Een beetje meer dit of een beetje meer dat en het was zover! Klinkt goed hé?

Troost u! 't Is goed afgelopen. Enkel een waarschuwing, een voorproefje. En voor ge nu denkt dat bompa serieus aan het doortrappen is... Waarom schrijf ik deze filosofische bedenkzels?

Daarom! Omdat ik moet. Omdat ik u allen in het puntje van mijn hart draag.

Ge hebt een tijdje geleden de liefde ontdekt. Ge denkt: dat is het! Gelukkig zijn met elkaar... Elkaar gelukkig maken! Ik zeg u: zeer goed!

Ge zijt nu volop aan het zoeken, aan het onderzoeken. Soms vraagt ge u af of dat wel zal blijven duren. En ja! Het zal blijven duren. De liefde zal groeien! Eindeloos groter en dieper worden. Zeg maar dat bompa het gezegd heeft.”

Ik herinnerde me dat de oudste dochter van mijn broer een ferme autobotsing had zowat twee jaar geleden. Wagen in de prak maar mijn nichtje en haar lief waren er nog goed van af gekomen. Zij hadden zich een aap geschrokken, samen met heel de familie. En nu zat ik onbeschaamd te genieten van de reactie van mijn vader. Hij had van blikshade en wat pijntjes een opstapje naar de liefde gemaakt!

2.

Ik had er weer eens een lange dag in De-Zaak opzitten en was op weg naar huis. Mijn kop was nogal moe en mijn gedachten dwaalden ongewild naar de laptop en de geheugenstick van mijn vader. Ik bleef hangen bij de email over dat auto-ongeval en mijn welgezinde reactie daarop.

‘...hij had van blikshade en wat pijntjes een opstapje naar de liefde gemaakt.’

Maar dat opstapje bracht nu bij mij een stroom van hartenpijntjes op gang.

Want zowat een week geleden had ook ik een briefje geschreven...

Belleke,

Liefste,

Ge ziet: ik heb uw briefje gevonden.

Is het nu echt zo lastig om met mij te leven?

Ik heb altijd mijn best gedaan voor u en voor Junior! Ik hou zeer veel van Junior, dat weet ge toch!

Waarom zijt ge dan weggegaan?

Mijn liefde voor u is nog altijd zoals vroeger. Wat is er veranderd? Wat is er veranderd dat gij mij niet meer bij u wilt hebben?

Ik ben zeer bedroefd... om...om...

Ik wist niet goed hoe de tekst verder ging.

Het zoemend gebrom van de SUV-wagen wiegde me

zacht naar een halfbewuste toestand. Dan zag ik weer enkele flarden van zinnen uit de brief.

...Belleke, ik zweer dat ik u gelukkig wil zien! Kom terug!

Ik voelde me rustig, een zoete bedwelming vulde de auto en dwong me in een euforie van onbestemde dromen...

Ay!

Even schrikken, de vingers klemmend rond het stuurwiel, klaar wakker maar een beetje verdwaasd, met het besef dat ik - al was het maar een fractie van een seconde - buiten zinnen was geweest, misschien geslapen had, zonder enig verweer of aandacht was geweest. Ik stuurde de wagen naar de parking van een grootwarenhuis maar wist niet goed waar ik me bevond. Ik was wel wat ongerust en een pietsje nijdig maar panikeerde niet. Het was niet de eerste keer dat dit gebeurde. De dokters hadden gezegd dat die witte vlek in mijn geheugen nu en dan kon voor komen.

‘Doe gewoon verder met wat ge bezig zijt. Enkele seconden rustig afwachten en het besef van plaats en tijd zal terugkomen.’

Ik herinnerde het me nog alsof het gisteren gebeurd was. Bij de jaarlijkse medische check-up had ik in het voorbereidende gesprek laten vallen dat ik al eens wat last van hoofdpijn had. De voortvarende jonge dokter besloot onmiddellijk gebruik te maken van de gloednieuwe aanwinst in het hospitaal om me van kop tot teen te laten scannen.

‘Kunt gij tegen mosselen?’

‘Ja. Maar niet tegen oesters.’

‘OK. Mosselen doen u dus geen kwaad. Dan gaat het wel.’

De eerste serie foto's nemen verliep vlot.

In de tunnel schuiven. Stoppen. BZZZ BZZZ foto, wat verder schuiven, stoppen, BZZZ BZZZ foto, schuiven... Alles verliep normaal.

De tweede serie. Er werd ergens een flesje contrastvloeistof opgehangen en daarna verbonden met een naald in mijn arm. Ik werd terug vastgebonden op de smalle berrie en de medicijnmannen verlieten de kamer. Ze zouden me volgen op een monitor. 'Dus niet ongerust zijn. Bovendien kunnen we communiceren met elkaar via een radio. Als er iets is dan zegt ge het maar. We horen u. En voelt ge een tinteling in uw vingers of tenen, niet ongerust zijn. Dat komt wel eens voor maar kan geen kwaad.'

Ik schoof de tunnel in. Idem als de vorige sessie.

BZZZ BZZZ. Eerste foto. Enkele centimeters vooruitschuiven. BZZZ BZZZ. Foto twee. Schuiven. BZZZ BZZZ...

De aangekondigde tinteling in vingers en tenen werd voelbaar. Groeide aan. Was nog draaglijk.

Plots een stem uit de halve duisternis: 'Gaat het?' 'Ja.'

De tinteling werd prikkeling. Werd bijna ondraaglijk. (Ze hebben gezegd dat ik niet ongerust moest zijn. Ik ga hier nu niet de kleine jongen uithangen en om mijn moeder roepen!)

'Gaat het?'

'Ja.'

Meteen daarna sloeg de prikkeling toe in neus en keel. Een aaneenschakeling van niezen! Niezen als een ontploffing. Longen leeg. Keel in brand, gebrutaliseerd.

Maar dan: Keel dicht! Ademnood. Niks adem!

Paniek!

‘Paniek... Geert! Mag niet... Weg... Niet panie...’

Geert! Koelbloedig blijven!

Wat-kan-ik-nog?

Naar adem snakken? De keel slaat telkens dicht, als een klep. Dat levert niets op.

Stil... Zeer voorzichtig nu! Met alle wilskracht en beheersing zeer zacht inhijgen, HEUK - na een fractie van een seconde: KLIK - keel dicht. Doorzetten! HEU...K. HEU...K. Telkens een belletje adem happen.’

‘Gaat het?’

... (kan nie...)

HEU... K. HEU...K.

Verloor ik het bewustzijn? Moet wel. Want zonder enige overgang zat ik thuis in mijn bad. Zalig. Fluwelen licht. Onwaarschijnlijk aangenaam. ZALIG!

‘Hé! Hoe kan dat nu? Het voeteinde van het bad staat zeker een halve meter hoger dan de kop. En het water ook! Dat kan toch niet! Hoe kan dat nu? Ja! Hey! Ik voel mij zo goed! Alsof... Zoals bij die groep trekkers in Alaska in een boek van Jack London. Kazan de wolfshond. Hoe kom ik erbij... Wow! Ik voel mij zalig! ZALIG! ...Hoe kan het dat ik de naam van de schrijver nog weet? Het is dertig jaar en meer geleden – ik was misschien twaalf of dertien jaren oud -, dat ik het boek gelezen heb... Totaal vergeten. Tjonge tjonge! En nu, in mijn bad, nu weet ik dat weer... Een van die trekkers... Hij zei...Hij voelde zich zeer goed maar nogal moe en vroeg aan zijn makkers om hem achter te laten en hem in de terugweg op te halen. Zijn gezellen herkenden de tekens van bevriezing. Bloed dat dik wordt. Tot mijn grote verbazing van twaalfjarige begonnen ze hem uit te pelsen, zomaar in de vrieskou... Ze wreven hem in met

sneeuw om de bloedcirculatie terug op gang te brengen. Die man voelde zich zalig, zei hij... Maar hij was aan het sterven...

STERVEN!

IK BEN AAN HET STERVEN!

Weg licht, weg bad, weg zaligheid...

De worsteling herbegon. Maar nu met nog sterker besef dat het menens was. Letterlijk op leven en dood!

Heu...k. Heu...k. Heu...k...

En dan, uit het niets, dwingend, niet tussendoor maar gelijktijdig flitsend door mijn kop: 'Zeg aan mijn vrouw... Belleke ik... Heu...k. Heu...k. Hou van u...Heu...k. Heu...k. Zeg het haar... Heu...k. ZEG HAAR DAT... Heu...k.'

Waarschijnlijk viel ik nog maar eens in bewusteloze toestand.

Want ik werd voor de zoveelste keer wakker en lag nu op een berrie in de gang. Plots daagde een Japanse kop op boven mijn gezicht. Priemende spleetogen. Eerst dacht ik dat ik weer aan het ijlen was. Maar weldra besepte ik dat ik, waarachtig, een dokter zag met – inderdaad - Japanse roots. Ik wilde wel schaterlachen om mijn bange vergissing! Maar dat ging niet! Mijn keel zat nog bijna helemaal dicht en liet geen geluid door.

Iemand zei 'geef hem een spuit van ...'

'Is er niet!'

De medicijnmannen hadden me overgeladen op een roller bed. In looppas ging het naar de intensieve afdeling. Nu en dan wist ik wat er aan het gebeuren was. Ik vond het lachwekkend zoals het wagentje op de kleine wieltjes van links naar rechts en heen en weer door de gangen slingerde. Soms zag ik Belleke – ik vond ook dat zeer

lachwekkend - volgend in looppas, met in elke hand een van mijn schoenen... Alles vond ik lachwekkend! Soms zag ik een verbaasde toeschouwer.

En soms wist ik van niets.

Ter bestemming stonden drie vier mensen klaar die mij onder handen namen. Broek omlaag, zes zeven spuiten in mijn buik en kont, hemd omhoog, elektroden voor het cardiogram...

Ik kreeg een masker voorgebonden (zuurstof! hoopte ik) maar reeds na enkele seconden spartelde ik in paniek wild met de armen om aan te tonen dat ik bijna niets kon binnen happen via mijn dicht gezwollen keel.

‘Oei!’

Masker weg, buisje via de mond recht door het keelgat? Gelukt! Ik kon weer lucht happen, of wat er ook uit het buisje kwam...

Sliep ik? Was ik weer bewusteloos?

Toen ik twee uren later wakker werd was mijn vrouw de eerste die ik zag. Met vertrokken gezicht stond een doodongeruste Belleke aan het voeteinde van het bed.

‘Belleke... Ik ben er nog!’

Grollend en grauwend kwam het er uit, nauwelijks verstaanbaar. Maar ik lachte haar toe. Een scherpe snik en meteen begonnen tranen te rollen over haar wangen. Een verpleegster hield me een spiegel voor. ‘Kijk eens hier!’ Ik zag zo rood als een pioen over heel het lichaam. Zelfs het wit van de ogen. Maar de lippen en er rond was donkerblauw, zwart. Vreselijk zicht!

Hoelang geleden was dat? Zes maanden? Het was nu voorbij, over en uit.

Kort na die doodervaring – wat een woord! - had Belleke

een vereniging opgesnord van mensen die een gelijkaardig ‘iets’ hadden meegemaakt. Belleke was er van overtuigd dat ik een quasi ongeneeslijke trauma had opgelopen. Moest wel! Ik had de Dood gezien! Dat moest en zou met alle middelen behandeld worden. Ze zette alles op haren en snaren tot ze me zover kreeg dat ik eens naar een vergadering van die club ging. (De zombies, de levende doden, spotte ik. Ze kon er niet om lachen.)

Maar al met al viel dat nogal mee.

De maandelijkse samenkomst was in een achteraf zaaltje van iets cultureels. Nu ik er toch was - willens nillens - besloot ik me nuttig te maken en begon de koppen te tellen. (Zestien! En ik die zelfs niet wist dat ze u kunnen dood scannen...)

(Hoeveel hebben het niet overleefd?)

(Zoveel Nederlanders... ‘t Zal wel weer een Nederlandse soos zijn.)

Iemand die blijkbaar de voorzitter was stapte op een verhoog en verklaarde plechtig (nog een Nederlander) dat iedere vriend vragen kon stellen aan de vriendengroep. ‘Want veel hoofden weten meer dan één!’

Eerst werden enkele voor mij onduidelijke praktische zaken besproken maar ook, langdurig, waar en hoe en wat voor een eventuele schadevergoeding...

Dan was er zoiets als een losse receptie, waar iedereen kon babbelen met iedereen. Ik maakte vrij vlug kennis met een kerel die me lag, op het eerste zicht toch, die zelf ook al een vriend gemaakt had. ‘Ik ben Geert, Geert Van Maele’, handje schudden, ‘aangenaam’ ‘Herman’ ‘Luc’. De twee waren al enkele keren naar de vergadering gekomen. In zeer korte bewoording vertelden ze hun

wedervaren. Blijkbaar kenden ze de timing in het verloop van de avond want ze hadden pas gedaan met hun verhaal toen de voorzitter terug op het podium klom en met het uiteinde van een stok op het hout tikte.

‘Beste vrienden, vanavond mogen we een nieuwe vriend welkom heten in ons midden. Mag ik vragen aan vriend Geert om het relaas van wat hem overkomen is hier in deze vriendengroep te vertellen.’

De ‘vriendengroep’ maakte een baan vrij naar de voorzitter, zodat ik wist waar ik verwacht werd. Onderweg had ik nog net de tijd om te bedenken dat de voorzitter wel zeer ‘vriend’-voelend was. Maar goed!

‘Beste vrienden, ik ben Geert Van Maele. Ik veronderstel dat we allen iets gelijkaardig hebben meegemaakt...’

De helft van de koppen begon instemmend te knikken. (Dankbaar publiek!)

Ik vertelde mijn verhaal. Regelmatig betuigden de ‘vrienden’ hun instemming als zij een herkenning zagen met hun eigen verhaal. Ik verzweg wel dat gedurende mijn worsteling met de verstikkingsdood ik het allerbelangrijkst vond dat Belleke de boodschap zou krijgen: ‘Ik hou van u!’. Toen ik tussendoor enige spot over mijn wedervaren liet doorklinken konden slechts enkelen een grijns produceren. In alle stilte. (De meesten nemen zichzelf wel zeer au serieux!)

‘... en zo ben ik hierheen gekomen op aansturen van mijn vrouw. Want zij is van oordeel dat deze doodervaring een zeer traumatische ervaring is. En dat deze vriendengroep van gelijken in die doodervaring de beste opvang en steun kan betekenen voor het verwerken van dat trauma door de enkeling.

Ik ben u dan ook zeer dankbaar dat ik in uw midden mag

vertoeven.’ (mijn smeerpot is leeg!)

Beleefd handgeklap. Meelevend. Niet overdreven. (Wat ze zelf meegemaakt hadden vonden ze duidelijk veel erger!)

De voorzitter nam het woord.

‘We danken vriend Geert om zijn helder relaas van wat hij meegemaakt heeft. Maar nu zijn we allen benieuwd naar wat sommigen onder ons ervaren hebben en nog steeds opnieuw ervaren, in de nasleep deze droevige feiten. Wie van de vrienden zal vandaag als eerste een tipje van de geheimzinnige sluier oplichten?’

Ik keek verbaasd en vragend naar mijn nieuwe kennissen. Een ontkennend knikje als stille uitnodiging om te zwijgen was het antwoord.

Een in zwart gekleed figuurtje beklom zeer kwiek (huppelend!) het verhoog. Ik schatte het dametje vijftig, vijfenvijftig jaar. Ze liet er geen gras over groeien, stelde zich voor als een gediplomeerde psychologe en schetterde direct haar boodschap de wijde wereld in.

Ik verstond haar wel, ik verstond elk woord, maar ik begreep de zin niet altijd, de betekenis vatte ik niet. Ik kon wel aaneenknopen dat het dametje nu en dan een visioen of iets dergelijks meemaakte als gevolg van haar doodervaring. Op onregelmatige tijdstippen. Ze kon niet voorzien wanneer een visioen er aankwam. Daarbij had zij ontmoetingen met overledenen. Soms zelfs met mensen die mogelijks nog in leven waren, maar onvindbaar, verdwenen, vermist. Nu was zij op zoek naar iemand die haar kon helpen die visioenen in een boek of een artikel voor de kranten te verwerken. Het opstel was grosso modo al geschreven, zei ze. Maar ze kon het niet gepubliceerd krijgen. ‘...Is hier iemand die een voet in

huis heeft bij een of ander dagblad?’

Tot tweemaal toe liet ze duidelijk verstaan dat er geen geldelijke bedoeling achter zat. Ze werd verteerd door verlangen om de familie van een vermiste of overledene bij te staan in hun smart.

Ik dacht er het mijne van.

Kennelijk stond het op mijn gezicht te lezen wat ik er van dacht want mijn nieuwe kennissen haalden eens de schouders op als teken van ‘...dat moet ge er maar bijnemen...’

‘Is er nog iemand die iets te bespreken heeft? Neen?’

Dan is deze vergadering gesloten.’

‘Weet ge hier een café in de omtrek? Zullen we nog iets drinken? Dan kunnen we op het gemak verder kennis maken en wat napraten,’ zei ik bij het buitengaan.

‘OK! Een paar huizen verder is zoiets te vinden.’ grijnsde Herman.

Luc knikte instemmend.

We bestelden drie bollekes De Koninck. Herman nam het initiatief om het gesprek op gang te brengen.

‘Beste Geert, ik ben arts en als arts kan ik u zeggen: wat gij meegemaakt hebt is niet min! Ik denk zelfs dat die minuscule luchtbelletjes uw leven gered hebben. Ik wens u geluk met de grote dosis zelfbeheersing die ge hebt opgebracht. De pechvogels die erin gebleven zijn kunnen ons niet meer vertellen wat er misgelopen is maar ik weet dat de anderen gered werden omdat de medici direct konden ingrijpen met het gepaste antidotum, omdat ze voorzien waren op een allergie tegen de ingebrachte contrastvloeistof. Uit uw relaas maak ik op dat er

helemaal geen spuit in de omtrek was. Wat, tussen haakjes, een grove nalatigheid is! Vandaar die vlucht in loopspas naar de intensieve en het grote tijdsverlies. Wat mij betreft... Strikt genomen ben ik niet op mijn plaats in die vergadering want ik heb de – wat zo genoemd wordt - echte doodervaring niet meegemaakt, geen visioenen dus, juist omdat de medische staf alert en er tijdig bij was'

Luc nam over.

'Ikzelf heb – zoals ongeveer alle anderen, denk ik toch - een spuit gekregen net toen mijn visioen pas begonnen was. Veel plezier heb ik er dus niet aan beleefd. Maar achteraf waren we, mijn vrouw en ik, ferm geschrokken. En als gevolg daarvan wilden we 'iets doen!' Onze relatie moest en zou verbeteren... We willen gelukkiger zijn... En nog enkele van die algemeen verspreide maar mistige gedachten... We willen wel maar er komt niet veel van in huis!'

Het klonk nogal gelaten, zelfs zwaarmoedig.

Ik vond dat ze wel zeer openhartig waren tegen mij, tenslotte was ik toch nog een vrij nieuwe kennis. Vlug besloot ik om mee te spelen.

'Het klinkt wat eigenaardig, maar ik was er niet zo erg van geschrokken. Wel was ik pijnlijk en kwaad omdat zoiets juist mij overkomen was. Ik dacht dat ik een absolute uitzondering was! Mijn vrouw, ja, die maakte er nogal lawaai over, uitzondering of niet. Tot hiertoe hebben we nog altijd geen rekening gekregen... Gelukkig! Want dan zou ze niet te stoppen zijn! Ze zweert bij hoog en bij laag:

'Als ze dat durven doen... Nooit betaal ik die factuur, nooit! Ik trek er mee naar de rechtbank!'

Natuurlijk heb ik wel enige vragen. Ten eerste over het

voor mij onverklaarbare mechanisme van die visioenen en de link naar dat verhaal uit Alaska. Een verhaal uit mijn prille jeugd, notabene! Een verhaal dat totaal uit mijn geheugen verdwenen was. Zelfs de naam van de schrijver wist ik nog! Onbegrijpelijk voor mij. Maar dat is wellicht oplosbaar voor een wetenschapper in die materie.

Ten tweede... Ten tweede zit ik met nog een andere, een levensgrote vraag. Een vraag die mij niet loslaat. Waarom was ik, of mijn onderbewustzijn, tijdens mijn worsteling om levenslucht altijd door bezeten om toch maar iemand te vinden die aan mijn vrouw zou overbrengen ‘dat ik van haar houd.’ Waarom? Ik moest alles op haren en snaren zetten om een beetje lucht te happen, alle wilskracht uit mijn lijf persen om te overleven... En toch vond mijn geest of mijn gevoel of mijn wat dan ook, het evenzeer van levensbelang dat die boodschap naar mijn vrouw gebracht werd. Zeg haar dat ik van haar houd... Zeg haar... Dringend en dwingend! Geen twijfel mogelijk!’

‘Dat is pas een boeiende vraag! Ik vind het zeker de moeite waard om daar een boompje over op te zetten! Weet gij iets... Kunt gij iets inbrengen, Luc?’

‘Niet veel. Ik herinner me vaag dat ik iets gelijkaardig al gezien heb in een oorlogsfilm. Een stervende soldaat vraagt aan zijn kameraad of aan de verpleger: ‘zeg aan mijn vrouw dat ik van haar houd’. Dat was wel dramatisch maar ik heb daar nooit bij stilgestaan. Misschien dacht ik wel dat die scène speciaal voor de vrouwelijke kijkers was!’

‘Ik ben er niet elke dag mee bezig, zelfs niet elke maand, en het enige wat ik kan suggereren is dat ik haar daarmee

een beetje gelukkig wil maken in haar verdriet, want als die boodschap haar bereikt ben ik al gestorven.’

‘Geert, daar zit wat in! Ja! Dat is aannemelijk.’

Luc wiebelde eens met de hand om aan te geven dat hij niet zo zeker was van wat Herman nogal enthousiast goedkeurde.

‘Zo bezien is op dat ogenblik die stervende in de toekomst bezig. Juist? Maar veronderstel eens dat die man zopas, in een paar seconden, zijn hele leven voorbij zag flitsen, zo wordt dat toch gezegd. Waarschijnlijk heeft hij enkele minder fraaie scènes gezien tussen hem en zijn vrouw. Scènes die hij al lang vergeten was. Misschien is hij ongerust dat zij dat niet vergeten is... En dat wil hij nu goed maken met al zijn krachten, met die laatste inspanning!’

‘Jakkas! Luc! Gelijk gij het voorbrengt! Dat is pas dramatisch! Ge kunt er nog aan toevoegen: met mijn laatste adem, ja, met de laatste luchtbelletjes,’ lachte ik.

‘OK! Lach er maar een beetje mee! Maar ik weet dat ge lacht van de zenuwen omdat ge uw eigen fouten wilt camoufleren. Want ge hebt uzelf en uw eigenste misstappen gezien in mijn uitleg.’

‘Niet direct! Maar ik wil wel toegeven dat ge me aan het nadenken zet. Ik zal dat idee eens onder de loep leggen. Ik vind het niet zo prettig. Maar toch: bedankt!’

We zaten nog wat na te praten, tot we ten slotte onzeker werden of die geschiedenis nu echt of ingebeeld was. Maar plots schoot mij een bevestiging te binnen.

‘Luister eens. Ik denk nu aan een Engelse vriend die jammer genoeg overleden is. Hoewel ogenschijnlijk kerngezond kon hij plots niet meer spreken. In allerijl naar de kliniek. Vijf dagen later is hij overleden. Heeft

hij zijn dood voorvoeld? Niemand heeft het hem verteld. Tegen het einde aan trachtte hij, steeds opnieuw, nog iets te zeggen aan zijn vrouw. Hij spande zich in, opgewonden, angst in de ogen omdat ze zijn mime niet begreep. Tot zij vragend kon herhalen 'I LOVE YOU'. Op slag was de paniek weg, er kwam er een scheve glimlach rond zijn ogen. Zij mocht er drie keer per dag bij en telkens mimedede hij 'I love you' tot zij hem beantwoordde.'

'Tja, we kunnen nu wel aannemen dat die laatste betrachting in het zicht van de dood, reëel en dwingend is! Het ziet er naar uit dat hier van hallucinatie geen sprake is.' Herman was de eerste om toe te geven. 'dat kan geen begoocheling zijn!'

Luc was ook wel bekeerd maar zijn natuur vroeg toch enige tegendraadse reactie.

'We kunnen er nog lang over herkauwen... We zullen het nooit voor zeker weten! Maar goed. OK! Het zou kunnen...'

De glazen waren leeg en na nog wat beleefdheden namen we afscheid.

'Tot volgende maand!' klonk het uitnodigend.

'...tot volgende week!'

Ik werd gewekt uit mijn dromerij over de gebeurtenissen van zes maanden geleden door het kwetterende afscheid van twee vrouwenstemmen, net naast mijn auto.

Het uurwerk vertelde me dat ik daar wel tien minuten gestaan had. Ik startte de motor en reed weg van de parking, huiswaarts.

3.

Belleke was al boven toen ik thuis kwam.

Ze zat aan de toilettafel voor de spiegel. Ik kuste haar vluchtig, trok naar de slaapkamer en lag reeds in bed toen Belleke de slaapkamer binnenkwam.

‘Geert, ik wil iets doen.’

‘Iets doen? Maar onze dagen zitten vol, zo vol als een ei. Elke dag is er wel iets dat we moeten uitstellen. Of een uitnodiging die we moeten afslaan omdat we al iets toegezegd hebben bij anderen.’

‘Ja, maar dat is het niet. Ik wil zelf eens iets doen.’

‘Iemand uitnodigen? Een feestje geven?’

‘Nee. Iets zonder andere mensen. Wij. Wij moeten iets doen. Wij samen.’

‘Ai! Maar wij doen toch alles samen?’

‘Ja, maar of we nu hier thuis zijn met vrienden, of op bezoek bij vrienden of kennissen, dat is zo alledaags, hetzelfde als gisteren en ik weet dat het morgen terug zoiets zal zijn.’

‘Iedereen is toch vriendelijk voor ons. Ze doen alles om het ons zo aangenaam mogelijk te maken.’

‘En wij niet zeker! Ge zoudt u eens moeten bezig zien! Altijd op uw best! Ik weet zelfs niet waar ge de moed blijft halen om steeds een puntig gezegde uit uw duim te zuigen... En nooit zijt ge moe... Tot ge thuis komt.’

‘Jamaar! Ik kan toch niet met een lang gezicht rondlopen?’

‘Het is mij gelijk! Ik wil iets doen, iets met ons twee. Gelijk vroeger.’

‘OK. Morgen zullen we het er eens over hebben. Maar kom nu in bed, want ik ben moe, ik wil slapen. En gij zoudt dat beter ook doen.’

‘Ziet ge wel! Dat is het nu juist! Als ik er over begin wilt gij slapen! Morgen gaan we er eens over praten. Morgen! Altijd morgen. Dat was gisteren zo, dat is vandaag zo en morgen zal het ook zo zijn!’

‘Ge zijt moe en daardoor een beetje opgedraaid... Kom toch slapen. Ik beloof het, morgen zullen we er over praten.’

‘Moest ik nu niet thuis zijn, zoudt ge me missen?’

‘Wat gaan we nu hebben!’

‘Ik meen het: zoudt ge me missen?’

‘Maar kom nu toch in bed! Ge staat daar koud te krijgen.’

‘Gij luistert niet! Ik zal het eens omdraaien: denkt ge dat ik u nog mis als ge niet thuis zijt?’

‘Belleke! Mijn liefste, mijn allerliefste, ik ben er zo zeker van dat ge mij altijd bij u wilt hebben... Daar ben ik blij om! Waarom zou ik me daarover lastig maken.’

‘Vroeger namen we innig afscheid als ge naar hier of daar moest vliegen voor De-Zaak en we misten elkaar, elke dag, tot ge terug waart. Maar nu... Luister goed! Ik zal u eens wakker schudden! Eerlijk gezegd, of ge hier in deze kamer in bed ligt of duizend kilometers weg van mij... Ik... Ik zou er niet om... Ik...’

‘Belleke, wat wilt ge dat ik daarop antwoord? Ik weet echt niet wat ik moet verzinnen om daarop te reageren. Kan dat nu echt niet wachten tot morgen?’

‘Kijk dan toch! Luister naar mij! Ik sta hier met mijn ziel in de handen... Ik zeg u dat het voor de laatste keer is! Dat doe ik nooit meer!’

‘Morgen zullen we praten. Echt waar. Morgen zullen we

alles uitpraten.’

‘Ge hebt het al zo dikwijls beloofd...’

‘Morgen! Beloofd!’